

EXODUS (7)

HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, faraö wilde dat de vroedvrouwen na de geboorte alle mannelijke baby's van de Hebreïnnen zouden doden. Ex. 1:15-16 – *“Daarenboven sprak de koning van Egypte tot de vroedvrouwen der Hebreïnnen, welke ener naam Sifra, en de naam der andere Pua was; En zeide: Wanneer gij de Hebreïnnen in het baren helpt, en ziet haar op de stoelen; is het een zoon, zo doodt hem; maar is het een dochter, zo laat haar leven!”*

Laten we het woordje Hebreërs (Hebreïnnen = vrouwelijk; Hebreërs = mannelijk) eens bestuderen, dat nu voor het eerst in het boek Exodus wordt gebruikt om Gods volk, het volk Israël, aan te duiden. In Genesis werd het al eerder gebruikt, namelijk in de hoofdstukken 14:13; 39:14,17; 40:15; 41:12 en 43:32.

Hebreërs

Gen. 14:13a – *“Toen kwam er een, die ontkomen was, en boodschapte het aan Abram, den Hebreër,*”

Hebreër (Hebr. *“ievrie”* – עברי) betekent letterlijk *“man van de overzijde, van de overkant”*. Abram (later Abraham genaamd), Israëls stamvader, was uit het land Mesopotamië afkomstig, dus van de overzijde van de rivieren Jordaan en Eufraat. En de mensen in Kanaän begonnen hem aan te duiden met de bijnaam *“de man die van de overkant komt”*. Deze bijnaam kreeg Abram dus op een moment, dat er feitelijk nog geen sprake was van een volk Israël. Later werd de naam Hebreërs gebruikt om het hele volk Israël aan te duiden.

Israël was dus het volk dat *“van de overkant”* kwam, een volk dat anders was en we lezen in de bijbel ook waarom! Zij waren anders, omdat zij Gods eigen volk waren. Zij waren een *“heilig”* volk voor de Heer, hetgeen letterlijk wil zeggen *“afgezonderd”* voor Hem.

Deut. 7:6-8 – *“Want gij zijt een heilig volk den HEERE, uw God; u heeft de HEERE, uw God, verkoren, dat gij Hem tot een volk des eigendoms zoudt zijn uit alle volken, die op den aardbodem zijn. De HEERE heeft geen lust tot u gehad, noch u verkoren, om uw veelheid boven alle andere volken; want gij waart het wenigste van alle volken. Maar omdat de HEERE ulieden liefhad, en opdat Hij hield den eed, dien Hij uw vaders gezworen had, heeft u de HEERE met een sterke hand uitgevoerd, en heeft u verlost uit het diensthuis, uit de hand van Faraö, koning van Egypte.”*

Maar helaas lezen we in de bijbel ook, dat het volk van Israël eigenlijk helemaal niet anders wilde zijn. Het wilde zijn als de andere volkeren. Zo wilde Israël bijvoorbeeld niet dat God Koning zou zijn, maar wilde het gewoon een aardse koning als regent (1 Sam. 8:5).

We zien in het gebruik van de naam Hebreër ook een zekere spot tot uitdrukking komen. Dit blijkt duidelijk uit de woorden van Potifar's vrouw, nadat Jozef die naar Egypte was ontvoerd, geweigerd had om met haar overspel te plegen. En ook nu was van een volk Israël nog geen sprake. Gen. 39:13-17 – *“En het geschiedde, als zij zag, dat hij zijn kleed in haar hand gelaten had, en naar buiten gevlucht was; Zo riep zij de lieden van haar huis, en sprak tot hen, zeggende: Ziet, hij heeft ons den Hebreuwsen man ingebracht, om met ons te spotten; hij is tot mij gekomen, om bij mij te liggen, en ik heb geroepen met luider stem; En het geschiedde, als hij hoorde, dat ik mijn stem verhief, en riep, zo verliet hij zijn kleed bij mij, en vluchtte, en ging uit naar buiten. En zij leide zijn kleed bij zich, totdat zijn heer in zijn huis kwam. Toen sprak zij tot hem naar diezelfde woorden, zeggende: De Hebreeuwse knecht, dien gij ons hebt ingebracht, is tot mij gekomen, om met mij te spotten.”*

De vrouw had kunnen zeggen: *“Jozef, de knecht, heeft geprobeerd om mij.....!”* Maar dat deed zij niet. Zij zei: *“De Hebreeuwse knecht heeft zus en zo gedaan!”* Zij riep dus eigenlijk: *“De knecht die van de overkant komt, heeft dit gedaan.”* M.a.w. *“Die man, die uit een andere wereld komt, die man die anders is dan wij, heeft het gedaan!”*

Zo is het in geestelijk opzicht maar net! In de ogen van ongelovige wereldlingen komen Gods kinderen van de overkant. Wereldvreemde, fanatieke excentriekelingen zouden wij zijn en afkomstig van een andere planeet! Een diepe, innige relatie tussen een wedergeboren kind van God en een overtuigd ongelovige is dan ook in feite onmogelijk, net zoals die tussen een Hebreër en een Egyptenaar onmogelijk was. Gen. 43:32b – “.....; want de Egyptenaars mogen geen brood eten met de Hebreëen, dewijl zulks den Egyptenaren een gruwel is.” Er zal juist in de eindtijd sprake zijn van een groeiende kloof tussen de gelovige die opgaat in reinheid en de ongelovige die opgaat in onreinheid (Openb. 22:11). Maar helaas blijkt volgens het Zoeklicht (23 januari 2015) uit diverse onderzoeken, dat er thans nog weinig gedragsverschil is tussen de christen en de ongelovige. Daarom zegt Gods Woord:

Rom. 12:2 – *“En wordt dezer wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds, opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehagelijke en volmaakte wil van God zij.”*

2 Cor. 6:14-18; 7:1 – *“Trekt niet een ander juk aan met de ongelovigen; want wat mededeel heeft de gerechtigheid met de ongerechtigheid, en wat gemeenschap heeft het licht met de duisternis? En wat samenstemming heeft Christus met Belial, of wat deel heeft de gelovige met den ongelovige? Of wat samenvoeging heeft de tempel Gods met de afgoden? Want gij zijt de tempel des levenden Gods; gelijkerwijs God gezegd heeft: Ik zal in hen wonen, en Ik zal onder hen wandelen; en Ik zal hun God zijn, en zij zullen Mij een Volk zijn. Daarom gaat uit het midden van hen, en scheidt u af, zegt de Heere, en raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal ulieden aannemen. En Ik zal u tot een Vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heere, de Almachtige. Dewijl wij dan deze beloften hebben, geliefden, laat ons onszelven reinigen van alle besmetting des vleses en des geestes, voleindigende de heiligmaking in de vreze Gods.”*

1 Petr. 4:13-16 – *“Maar gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden van Christus, alzo verblijdt u; opdat gij ook in de openbaring Zijner heerlijkheid u moogt verblijden en verheugen. Indien gij gesmaad wordt om den Naam van Christus, zo zijt gij zalig; want de Geest der heerlijkheid, en de Geest van God rust op u. Wat hen aangaat, Hij wordt wel gelasterd, maar wat u aangaat, Hij wordt verheerlijkt. Doch dat niemand van u lijde als een doodslager, of dief, of kwaaddoener, of als een, die zich met eens anders doen bemoeit; Maar indien iemand lijdt als een Christen, die schame zich niet, maar verheerlijke God in dezen dele.”*

2 Cor. 4:7-12 – *“Maar wij hebben dezen schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid der kracht zij van God, en niet uit ons; Als die in alles verdrukt worden, doch niet benauwd; twijfelmoedig, doch niet mismoedig; Vervolgd, doch niet daarin verlaten; nedergeworpen, doch niet verdorven; Altijd de doding van den Heere Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus in ons lichaam zou geopenbaard worden. Want wij, die leven, worden altijd in den dood overgegeven om Jezus' wil; opdat ook het leven van Jezus in ons sterfelijk vlees zou geopenbaard worden. Zo dan, de dood werkt wel in ons, maar het leven in ulieden.”*

Dit is ernstige taal! Hetgeen Jozef overkwam, kan ook op ons pad liggen. Dit komt omdat de gelovige en de ongelovige elk een tegenovergestelde weg volgen. Zij verwijderen zich geestelijk steeds meer van elkaar, hetgeen de ongelovigen totaal niet zint (Matth. 10:22; Joh. 15:18; 16:2; 17:14). Ongelovigen worden door satan steeds dieper in onreinheid geleid, terwijl wij Jezus' heilig Leven steeds meer innerlijk ervaren. Duidelijk zien we de uiteindelijke afscheiding tussen ongelovige en gelovige in het verhaal van de rijke man en de arme Lazarus. Luk. 16:19-26 – *“En er was een zeker rijk mens, en was gekleed met purper en zeer fijn lijnwaad, levende allen dag vrolijk en prachtig. En er was een zeker bedelaar, met name Lazarus, welke lag voor zijn poort vol zweren; En begeerde verzadigd te worden van de kruimkens, die van de tafel des rijken vielen; maar ook de honden kwamen en lekten zijn zweren. En het geschiedde, dat de bedelaar stierf, en van de engelen gedragen werd in den schoot van Abraham. En de rijke stierf ook, en werd begraven. En als hij in de hel zijn ogen ophief, zijnde in de pijn, zag hij Abraham van verre, en Lazarus in zijn schoot. En hij riep en zeide: Vader Abraham, ontferm u mijner, en zend Lazarus, dat hij het uiterste zijns vingers in*

het water dope, en verkoele mijn tong; want ik lijde smarten in deze vlam. Maar Abraham zeide: Kind, gedenk, dat gij uw goed ontvangen hebt in uw leven, en Lazarus desgelijks het kwade; en nu wordt hij vertroost, en gij lijdt smarten. En boven dit alles, tussen ons en ulieden is een grote kloof gevestigd, zodat degenen, die van hier tot u willen overgaan, niet zouden kunnen, noch ook die daar zijn, van daar tot ons overkomen.”

In dit verhaal zien we het uiterste gevolg, de eindbestemming, van twee totaal verschillende leefwijzen uitgedrukt. De rijke man en de arme Lazarus, beiden gestorven, bevonden zich ieder aan de overkant van een diepe kloof. Zij konden elkaar niet naderen, zoals er ook geen toenadering was geweest tijdens hun leven. Hun eindbestemming was de consequentie van Openb. 22:11-12 – *“Die onrecht doet, dat hij nog onrecht doe; en die vuil is, dat hij nog vuil worde; en die rechtvaardig is, dat hij nog gerechtvaardigd worde; en die heilig is, dat hij nog geheiligd worde. En zie, Ik kom haastiglijk en Mijn loon is met Mij, om een iegelijk te vergelden, gelijk zijn werk zal zijn.”* Twee verschillende stromingen in de eindtijd, die steeds verder van elkaar verwijderd raken, op weg naar hun eigen eindbestemming!

Daarom is het voor ons zaak om het goede voorbeeld van Jozef te volgen, die niet toegaf aan de verleiding om overspel te plegen, maar wegvluchtte. Laten wij dus niet het slechte voorbeeld van David volgen, die wél als een blok viel voor de verleidingen van Bathséba. 2 Sam. 11:1b-5 – *“.....Doch David bleef te Jeruzalem. Zo geschiedde het tegen den avondtijd, dat David van zijn leger opstond, en wandelde op het dak van het koningshuis, en zag van het dak een vrouw, zich wassende; deze vrouw nu was zeer schoon van aanzien. En David zond henen, en ondervraagde naar deze vrouw; en men zeide: Is dat niet Bathséba, de dochter van Eliam, de huisvrouw van Uria, den Hethiet? Toen zond David boden henen, en liet haar halen. En als zij tot hem ingekomen was, lag hij bij haar, (zij nu had zich van haar onreinigheid gezuiverd), daarna keerde zij weder naar haar huis. En die vrouw werd zwanger; zo zond zij henen, en liet David weten, en zeide: Ik ben zwanger geworden.”*

Het is aannemelijk dat David bewust door Bathséba werd verleid. Want het was in het hete Midden-Oosten heel gewoon om 's avonds op het dak van het huis te vertoeven. Dat deden velen. Het was immers een koele plek. Wie zich dan ook vervolgens buiten waste (notabene in de stad), vroeg erom om te worden bekeken. En David gaf eraan toe!

Het getuigenis dat David hier gaf, was bijzonder negatief. Zijn knechten wisten van zijn overspel en beslist zal het van mond tot mond zijn gegaan. Davids overspelige daad werd gevolgd door de moord op Uria, de man van Bathséba. Het ging van kwaad tot erger. Het had vervolgens zelfs een negatieve impact op geheel Israël (2 Sam. 12:11-12).

Broeders en zusters, ieder van ons verlangt om straks aan de goede kant van de streep te staan. Maar daarvoor is het noodzakelijk, dat wij tijdens dit leven Jezus als onze Heiland aannemen, Hem liefhebben en Hem daarna daadwerkelijk volgen dwárs tegen alle verzoeken en verleidingen in. Maar hiermee plaatsen wij onszelf in de ogen van de ongelovige wereldlingen ‘aan de overkant’ (Joh. 15:19). Het zij zo, hallelujah! Prijst God!

De vroedvrouwen

We zullen nu vervolgen met het thema van de vroedvrouwen, waarover wordt gesproken in Ex. 1:15-16 – *“Daarenboven sprak de koning van Egypte tot de vroedvrouwen der Hebreïnnen, welker ener naam Sifra, en de naam der andere Pua was; En zeide: Wanneer gij de Hebreïnnen in het baren helpt, en ziet haar op de stoelen; is het een zoon, zo doodt hem; maar is het een dochter, zo laat haar leven!”*

Deze vroedvrouwen waren Hebreeuwse vroedvrouwen en geen Egyptische vroedvrouwen, zoals wel eens wordt gepredikt. Want zó staat het immers in de Hebreeuwse grondtekst geschreven! Faraö riep niet de “vroedvrouwen van de Hebreïnnen”, maar riep: *“la-me-jaldot ha-ivriet”* (למילדות העברית), d.w.z. letterlijk “de Hebreeuwse vroedvrouwen”. En zoals we zojuist hebben geleerd, kwamen deze vrouwen in geestelijk opzicht ‘van de overkant’. Zij

kwamen uit een andere wereld. Want dat was dan ook de letterlijke betekenis van het bijvoeglijk naamwoord ‘Hebreeuwse’.

Faraö's opdracht aan de Hebreeuwse vroedvrouwen om de jongetjes te doden (Ex. 1:16) werd natuurlijk niet opgevolgd, want juist zij vreesden God méér dan hem en daarom lieten zij de jongetjes in leven. Zij kwamen toch immers ‘van de overkant’, uit een geestelijk andere wereld? Ex. 1:17 – *“Doch de vroedvrouwen vreesden God, en deden niet, gelijk als de koning van Egypte tot haar gesproken had, maar zij behielden de knechtjes in het leven.”* Deze vrouwen waren niet bang voor faraö, hoewel hij immens grote macht had en zijn wil wet was. Wie niet gehoorzaamde, pleegde een misdrijf en kreeg heel snel de doodstraf!

Maar zij motiveerden hun ongehoorzaamheid met de mededeling, dat de baby's bij de Hebreeuwse vrouwen ánders worden geboren dan bij Egyptische vrouwen. Dat bij hen het kind reeds is gebaard, vóórdát de vroedvrouwen komen. M.a.w. de vrouwen die van ‘de overkant’ komen, uit die andere wereld, zijn sterk en baren kinderen die (reeds) (geestelijk) leven! Hallelujah! Wát een typebeeld! Ex. 1:18-19 – *“Toen riep de koning van Egypte de vroedvrouwen, en zeide tot haar: Waarom hebt gijlieden deze zaak gedaan, dat gij de knechtjes in het leven behouden hebt? En de vroedvrouwen zeiden tot Faraö: Omdat de Hebreïnnen niet zijn gelijk de Egyptische vrouwen; want zij zijn sterk; eer de vroedvrouw tot haar komt, zo hebben zij gebaard.”*

Deze vrouwen vreesden terecht God meer. In Jezus' woorden in Luk. 12:4-5 – *“En Ik zeg u, Mijn vrienden: Vreest u niet voor degenen, die het lichaam doden, en daarna niet meer kunnen doen. Maar Ik zal u tonen, Wien gij vrezen zult: vreest Dien, Die, nadat Hij gedood heeft, ook macht heeft in de hel te werpen; ja, Ik zeg u, vreest Dien!”*

Broeders en zusters, klaarblijkelijk is er met deze twee dappere, onbevreesde vroedvrouwen iets bijzonders aan de hand, althans de bijbel wil (denk ik) iets duidelijk maken. Want is het niet vreemd, dat terwijl er honderdduizenden vrouwen tot het volk van Israël behoorden en er dus beslist veel baby's werden geboren en vele vroedvrouwen nodig zijn geweest, slechts twee van hen worden genoemd?

Het getal twee staat in het Hebreeuws voor de letter “beth” (ב), de tweede letter van het alfabet. “Beth” op zijn beurt staat voor “huis” (בית) en voor “zoon” (בן). Hierom gaat het juist in Exodus! Voor Israël in Egyptische slavernij ging het om verlossing zodat een gezonde opbouw van hun huis, hun volk (dat mede door het harde werken zo verdrukt werd), kon plaatsvinden en waarbij zij dringend een goede zoon, een leider (Mozes), nodig hadden. De bijbel wil hier tevens duidelijk maken, dat het in geestelijke zin om de opbouw van Gods huis (de Gemeente) gaat en dat daarbij Gods Zoon Jezus Christus centraal staat. Deze specifiek genoemde vroedvrouwen (uitgedrukt middels ‘twee’) stonden pal voor die taak.

Dit in ogenschouw nemend, is het dan ook geen toeval meer, dat Gods beloning voor de twee vroedvrouwen, die Hem gehoorzaamden, juist Zijn zegen over hun eigen huizen was. Ex. 1:20-21 – *“Daarom deed God aan de vroedvrouwen goed; en dat volk vermeerderde, en het werd zeer machtig. En het geschiedde, dewijl de vroedvrouwen God vreesden, zo bouwde Hij haar huizen.”*

God zegende de twee vroedvrouwen als beloning. Hij zegende hun werk, want Israël nam in aantal toe en werd machtig en Hij zegende ook hun eigen huizen.

Wie waren deze twee vroedvrouwen nu precies? De Joodse traditie vertelt dat het Mozes' moeder Jochebed en zijn grote zus Mirjam waren. Wellicht omdat de handelwijze van Sifra en Pua in dezelfde geest was als het optreden van Jochebed en Mirjam. Want de huizen (gezinnen) van Pua en Sifra werden door God gezegend op grond van hun optreden in de vreze des Heren en werden niet juist de huizen van Jochebed en Mirjam geweldig gezegend? In het huis van Jochebed werd de verlosser Mozes geboren en haar huis werd

de latere priesterstam, het nageslacht van Aäron. Het huis van Mirjam werd ook gezegend. Zij huwde volgens de Joodse traditie in de stam Juda met Hur (sommigen zeggen Kaleb) en werd dus een voorouder van het huis David en daarmee van Koning Jezus.

Geweldig dat in het boek Exodus zo duidelijk wordt aangegeven, dat juist vrouwen een absoluut cruciale rol speelden bij het laten geboren worden van Israëls verlosser Mozes en ook bij zijn opvoeding (hoofdstuk 2).

Faraö wilde alle jongetjes vermoorden, doch Sifra en Pua lieten de jongetjes in leven. Jochebed liet niet toe, dat Mozes in de rivier werd verdrongen, maar verborg hem en plaatste hem later in een biezen mandje en gaf hem vervolgens over in Gods handen. Notabene farao's eigen dochter redde Mozes uit de rivier. En Mirjam, de grote zus van Mozes, bood haar aan om een Hebreeuwse voedstervrouw te zoeken om Mozes te zogen. De dochter van faraö stemde toe en uiteraard riep Mirjam haar moeder Jochebed te hulp. Leest u Ex. 2:1-10.

Vrouwen dienen blijkbaar een centrale rol in de opvoeding van onze (jonge) kinderen te spelen. Dat is Gods wil! Vroedvrouwen zijn vrouwen die helpen om baby's ter wereld te brengen, d.w.z. geboren te laten worden. Zij typeren hiermee christelijke vrouwen, ouders en meer algemeen jeugdleiders, die zich speciaal bezig houden met opvoeding van kleine kinderen en van jongeren. Met als doel om hen geestelijk wedergeboren te doen worden.

Wat is nu de betekenis van de namen Pua en Sifra?

Pua (Hebr. "*Poe-ah*" – פועה) betekent "*schijnen, lichtglans, schittering*" en volgens anderen tevens "*uiting*". M.a.w. activiteit om te kunnen schijnen en schitteren!

Sifra (Hebr. "*Sjiefra*" – שפרה) betekent "*mooi, schoon, schoonheid*" en volgens sommigen ook "*vruchtbaarheid*" en "*telen, voortbrengen*".

Wijlen br. van Gessel vermeldt, dat volgens de Joodse Talmoed deze twee vrouwen nauw samenwerkten. Dit werd bevestigd door ds. Kees de Vreugd in Israël Aktueel. Sifra zou de baby's mooi hebben gemaakt en hebben gekleed, terwijl Pua zachte woordjes fluisterde en kunstmatige ademhaling toepaste door in de mondjes van de baby's te blazen. In deze taakverdeling zien we een mooi beeld van Woord en Geest in harmonieuze samenwerking.

In de betekenis van de namen zien we dit eveneens. Werpen deze geen helder licht op (de vrucht van) het Woord van God en de Heilige Geest, Die samenwerken bij de opbouw van Gods Huis, de Gemeente, en de geboorte van Gods Zoon Jezus (de wedergeboorte) in het hart van de kinderen? En vrouwen spelen zoals gezegd hierbij een centrale rol: moeders van de kinderen en zondagsschooljuffrouwen.

Deze namen werpen ook licht op de vereiste kwaliteiten, als wij kinderen én jonge zielen met succes op willen voeden tot geestelijk volwassenen, die vruchten voortbrengen. Namelijk dat ons leven schoon moet zijn en gereinigd door Jezus' Bloed (1 Joh. 1:7,9) en Gods Woord.

Dit zal resulteren in een krachtig getuigenisleven, in het bijzonder van de kracht van het Bloed en Gods Woord. Hiermee wordt de lichtglans van Jezus verspreid!

Indien we deze kwaliteiten bezitten, zullen jonge zielen op de juiste wijze worden opgevoed, zodat zij gezond opgroeien en geestelijk sterk en vruchtbaar worden.

Leest u de volgende teksten ernstig en biddend door: wedergeboorte geschiedt door Woord en Geest (Joh. 3:5; Efez. 5:26; 1 Joh. 5:7-8; Jak. 1:18 en 1 Petr. 1:23-25), evenals het geestelijk gezond opgroeien (1 Petr. 2:1-3; 1 Cor. 3:1-2; 4:15; Ps. 119:9,11; Joh. 15:3).

Toen faraö vervolgens zag, dat zijn plan om middels de Hebr. vroedvrouwen de jongetjes te doden geen resultaat had, gaf hij zijn eigen volk de volgende opdracht in Ex. 1:22 – "*Toen gebod Faraö aan al zijn volk, zeggende: Alle zonen, die geboren worden, zult gij in de rivier werpen, maar al de dochteren in het leven behouden.*"

De waarschuwing voor ons is, dat ongelovigen bewust of onbewust (hierin beïnvloed door satan) alles zullen doen om te verhinderen, dat onze kinderen worden wedergeboren tot

levende kinderen Gods. Laten we daarom waken en hen opvoeden in de vreze Gods. De wereld doet alles om te verhinderen, dat het Zaad Gods in hun hartjes tot leven zal komen. Maar zal niet kunnen verhinderen dat Gods Gemeente, de Bruid, tóch groeit naar haar volmaaktheid. Dán zal satan het over een andere boeg gooien: vervolgingen!

Afgelopen dinsdag werd herdacht dat het concentratiekamp Auschwitz-Birkenau zeventig jaar geleden door het Russische leger werd bevrijd. Ruim 1 miljoen mensen, voornamelijk Joodse mensen (mannen, vrouwen, kinderen) vonden daar een vreselijke dood. Omdat satan elk mens haat, die de levende God van Abraham, Izak en Jakob liefheeft! Hij haat God en daarom haat hij ook Gods volk, Jood en christen.

Hij spaart het Joodse volk niet en ook niet de christen. Juist nu de eindtijd is begonnen, zal er een algemene vervolging komen. Ik geef u daartoe één schriftgedeelte, nl. Openb. 6:9-11.

Tot slot nog één laatste opmerking over de hoofdstukken 1 t/m 4 van Exodus. Deze staan geschreven in het teken van de Poort van het Tabernakelcomplex.

God beval Mozes om een Tabernakel voor Hem te bouwen, zodat Hij temidden van Zijn volk zou kunnen wonen. In de tweede helft van Exodus wordt hier ruim aandacht aan besteed.

De Tabernakel met al z'n objecten biedt onder andere een blauwdruk van de geestelijke opgang van Gods kinderen als zij Jezus hebben aangenomen en Hem volgen.

De Poort van de Tabernakel wijst op de verkondiging van het Evangelie, de blijde boodschap dat God ons liefheeft en wil redden.

Wat is dan in dit verband de betekenis van het eerste hoofdstuk? De nadruk ligt hier op het beschrijven van de ellende, waarin het volk van Israël verkeerde. Die ellende trok Gods aandacht. Hij besloot het volk te verlossen (Ex. 2:23-25; 3:9-10), terwijl dat niet wérkelijk de Heer kende en Hem liefhad. Zoals Hij ook eens genadevol besloot om ons uit de ellende van zondeslavernij te verlossen! Terwijl wij Hem niet kenden, goddeloos waren en zelfs ook Zijn vijanden. Hallelujah, prijst God! En Hij zal in de eindtijd ook genadig de vervolgte Joden en christenen uit hun ellende verlossen.

Rom. 5:6-10 – “Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven. Want nauwelijks zal iemand voor een rechtvaardige sterven; want voor den goede zal mogelijk iemand ook bestaan te sterven. Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren. Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door Zijn bloed, zullen wij door Hem behouden worden van den toorn. Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven.”

Geliefde broeders en zusters, in het volgende deel van deze studie zal ik vervolgen met het bespreken van hoofdstuk 2 van Exodus. Hierin komt het vreselijke gebod van faraö aan de orde.

Moge Jezus u en mij deze week zegenen. Amen.

(wordt vervolgd)